

ministeriet udvirker en kgl. Resolution om, hvilken Fremgangsmaade der skal følges ved Udtagelse af en saadan sagkyndig Lægmand til Deltagelse i Sagførerraadets Kendelser.“

Lovforslagets Paragrafer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Justitsministeren (Alberti): De Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, gaa ud paa at give Lovforslaget den Skikkelse, som det vilde have haft, hvis de Ændringsforslag, som jeg i det andet høje Ting ikke har kunnet tiltræde, ikke vare blevne vedtagne.

Jeg skal derfor anbefale disse Forslag til det høje Tings Vedtagelse.

Sveistrup: Som ærede Medlemmer ville se, er der af 12 Medlemmer stillet en Række af ikke mindre end 30 Ændringsforslag. Bladet, hvorpaa de staa, er omtrykt, men dette har ikke nogen som helst Betydning med Hensyn til Ændringsforslagene Indhold; det er rene Bagateller, som ikke vedkomme Sagen. Se, disse Ændringsforslag have alle sammen den samme Opgave, nemlig at formindske Udgifterne ved Retssager og navnlig ved Indkassations-sager, ved Indkassation af saadanne Beløb, som ikke omtvistes. Ærede Medlemmer ville maaske erindre — jeg nævnede det ogsaa ved første Behandling —, at i Rigsdagssamlingen 1903—04 havde en Del Medlemmer af dette Ting stillet Forslag, som væsentlig havde samme Tendens, gik i samme Retning som de her stillede; de bleve dog tagne tilbage, efter at der var stillet i Udsigt fra Ministerbordet, at de skulde blive gjorte til Genstand for Overvejelse i et kommende Fællesudvalg. Det er jo imidlertid den mest korrekte Fremgangsmaade, naar man vil have Ændringsforslag gjorte til Genstand for Overvejelse i Fællesudvalg, at de da forud foreligge som vedtagne af det ene Ting. Jeg har det Haab, at de denne Gang ville møde Anbefaling fra den højtærede Ministers Side, og jeg tør ogsaa — jeg antager, fra mange forskellige Sider — i Tinget paaregne Velvillie for disse Ændringsforslag, saa at der er Haab om, at de nu maa blive vedtagne. Ændringsforslagene ere undergaaede en i det væsentlige formel Bearbejdelse, og uagtet det høje Landsting paa nogle Punkter havde taget Hensyn til de i 1903—04 fra min og fleres Side

fremkomne Ændringsforslag — jeg skal saaledes nævne, at det høje Landsting var gaaet ind paa at indsætte i Loven en Bestemmelse om, at Forligskommissionerne skulde være pligtige til at være Klagerne behjælpelige med Udfærdigelse af Forligsklager i visse Tilfælde, og fremdeles, at Retskontorerne fik en noget udvidet Forpligtelse til at udfærdige Stævninger for den ubemidlede Klager —, skønt der altsaa saaledes er enkelte Ændringsforslag, som, om end ikke fuldstændigt, saa dog for den overvejende Dels Vedkommende i Forvejen ere tiltraadte af det høje Ting og optagne i Lovforslaget, saa det ikke var nødvendigt at undtage dem, er dog Antallet af de tilbagestaaende Ændringsforslag svulmet betydeligt op paa Grund af, at man har ment, at det var nødvendigt paa et enkelt Omraade, nemlig med Hensyn til Reglerne for Eksekution, at gennemredigere Lovforslaget og foreslaa en hel Række Ændringer som Følge af den enkelte Ændring, som vi foreslaa.

Jeg skal nu nævne Realiteten i disse Forslag. Det første Ændringsforslag er egentlig noget nyt, det falder udenfor den Ramme, som er fælles for alle de øvrige Forslag. De øvrige Forslag have til Hensigt at beskærme Skyldneren mod overdrevne Fordringen fra Kreditors eller dennes Sagførers Side. Det vedrører altsaa Forholdet mellem Parterne eller mellem den ene Part og den andens Sagfører. Men dette første Ændringsforslag til § 121 vedrører altsaa Forholdet mellem Sagføreren og hans Klient. Det hedder i Lovforslaget saaledes, som det er vedtaget: „Ingen Sagfører maa kræve højere Betaling, end der skønnes billigt, for den Bistand og Tjeneste, han i saadan Egenskab yder ved Udførelse af Retssager.“ Vi have ment, at den Regel, her er given, burde udvides til at gælde Sagførervirksomheden i det hele, saaledes at det ogsaa om andre Dele af Sagførervirksomheden end Udførelse af Retssager burde være Regelen, at Sagførerne ikke maa kræve højere Betaling, end det skønnes billigt; og dertil knytter sig Bestemmelsen i det 3die Stykke af § 121, der siger: „Overenskomster om Betaling, der aabenbart foruretter en af Parterne, ere ugyldige.“ Til denne Bestemmelse knytter sig som Konsekvens deraf Ændringsforslaget under Nr. 52 b., at „Foranstaaende Bestemmelser finde ogsaa Anvendelse paa andre end Sagførere, naar de paatage sig Forretninger, som i Almindelighed udføres af saadanne, uden dog ved Lov at være dem forbeholdte.“ Man